

PACHATEL mezi námi

Předchozího dne jsem ukončil službu řidiče kolem 17. hodiny, kdy jsem autobus zaparkoval ve svém trvalém bydlišti. Druhého dne (10. leden) jsem v době kolem 04.45 provedl běžnou prohlídku autobusu, neshledal při ní žádnou závadu, a po nafoukání předepsaného tlaku jsem odjel pro první cestující městské dopravy.

...

Odjezdil jsem skoro dvě hodiny. V 06.40 jsem v zastávce na nádraží nabral zhruba 30 lidí a odjížděl s nimi na pravidelné mezměstské lince přes Černou Horu do Brna. Postupně jsem přibíral dalších 20 až 30 cestujících (kloubový Ikarus byl plně obsazený – především studující a učňovskou mládež). Stav vozovky byl odpovídající zimnímu období, místy vlhko, nikoliv ale namrzlo. Viditelnost do dálky byla dobrá, sice ještě tma, ale bez mlhy, nepršelo.

Jelo se mi dobře, spaní na mě nešlo, cítil jsem se řádně odpočatý. Provoz byl normální, průběžně jezdila vozidla v obou směrech. Sjel jsem z mírného kopce a na rovině zařadil pátý rychlostní stupeň, na zastávce před křižovatkou nikdo nestál, tak jsem pokračoval dál rychlostí kolem čtyřicítky. Nepřerážoval jsem, nepřibržďoval, křižovatkou jsem projel na půl plynu, zrovna nic nejelo, na cestě jsem necítil žádné náledí. Po chvilce jsem se podíval do levého zpětného zrcátka a zahlédl jsem světla nějakého osobního automobilu. Muselo jet dost rychle, podle mého názoru alespoň stovčacíkou, předjelo mě a těsně před mým autobusem se ve smyku roztočilo. Vzápětí opustilo vozovku, přeletělo přes keře vpravo do pole.

Pořádně to ve mně hrklo, dal jsem nohu z plynu, netuším, jestli jsem brzdil, spíš jsem na to neměl čas. Předě mnou se objevilo dalšího auto, které se rovněž točilo v hodinách. Pak zmizelo, nevím kam.

Nevšiml jsem si, že by od Brna v tu dobu něco přijíždělo, s celým autobusem jsem byl v pravém jízdním pruhu a neuvědomuju si, že bych dostal nějaký smyk. Když mi auta vepředu zmizela z očí a já pokračoval v jízdě, uslyšel jsem najednou obrovskou ránu a tlak, který mne, tedy autobus, tlačil směrem na Brno.

Po nárazu jsem se snažil za každou cenu udržet vozidlo na silnici, točil jsem volantem na všechny strany. Na brzdění nebylo kdy, po ujetí několika metrů zůstal autobus stát napříč přes cestu. Lidé začali vystupovat. Byl jsem silně rozrušen a v šoku.

Do kolizní situace mě něco dostalo, tím myslím, že to byly ty dvě osobní auta, a tyto zapříčinily tuto tragédii. Já se na této nehodě necítím být vinen...

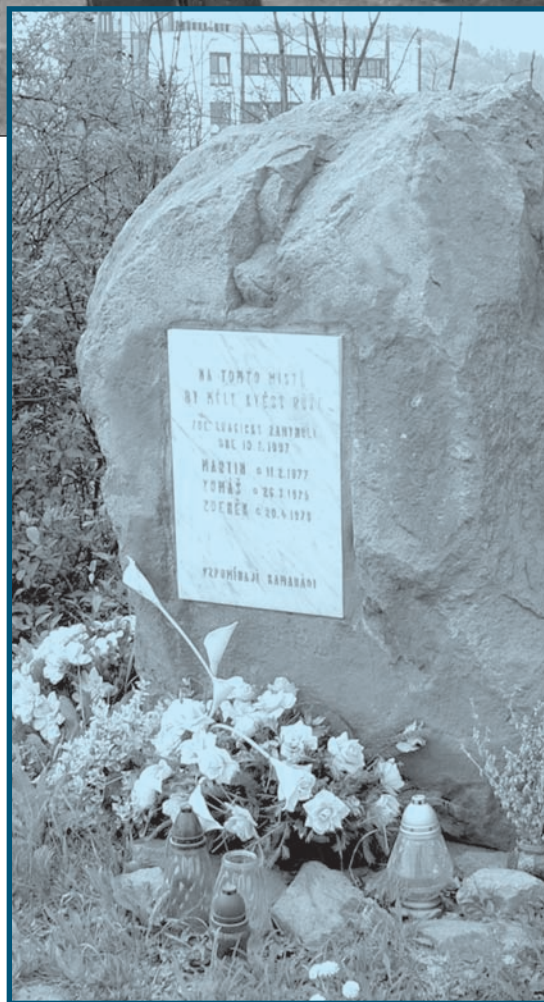
...

Tenkrát – před deseti lety – zahynuli tři ještě ne dvacetiletí mladíci, kteří seděli na posledních místech v „dlouhém“ autobuse, další čtyři mladí lidé byli těžce zranění. Po srážce s protijedoucím nákladním autem Liaz, kterému „mávnul“ do cesty smýkaný zadní díl autobusové „harmoniky“.

Osudové vteřiny tuctu účastníků karambolu – a a nárazně trápení jejich blízkých – dlouze a pečlivě posuzoval okresní soud. A zprostil řidiče obžaloby z trestného činu obecného ohrožení. Toto rozhodnutí později potvrdil i soud krajský.

Šestapadesátiletý šofér s dvacetiletou – beznehodovou – praxí (s „kloubákem“ měl za dva roky najeto zhruba 200 000 km) už nikdy nebude mít klidné spaní.

Za spolupachatele, ne-li hlavní příčinu, srážky s nejčernějšími a s nepopsatelně

bolestivými konci i následky, označili experti neznámého řidiče „myškusujícího“, uspěchaného automobilu tmavé barvy. Svědci potvrdili jeho chování, během záchranných kroků kolem vážně poraněných cestujících stačilo ovšem toto motorové vozidlo nenávratně z tragické scény zmizet.

Jeho řidič – zřejmě už nadobro neidentifikovatelný – a navenek možná s nepohnutým svědomím! – dál jezdí – možná opakovaně řadí – mezi námi, kteří se pokoušíme za všech okolností dodržovat předpisy – a nikoho kolem sebe ani omylem neohrožovat!

Jaroslav KOPIC
Foto a profoto Václav ŠEBEK